

Καρπός και τροφός του συστήματος η διαρκής κρίση

ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΕΡΤΖΟΥ

πρόεδρου της Εταιρείας
Μακεδονικών Σπουδών,
δημοσιογράφου και συγγραφέα

Στους καιρούς μας ο κατακερματισμός του πολιτικού συστήματος σε έναν κονιορτό εχθρικών κομμάτων, αποδίδεται εμβριθώς στην δεινή κρίση. Στην πραγματικότητα, όμως, το σημερινό πολιτικό αλαλούμ διαιωνίζει την μόνιμη κατάσταση της Ελλάδος από την ίδρυσή της. Αναπαράγει αναλλοίωτο το «παρ' ημίν μωραϊτικόν σύστημα» το οποίο μόνιμα παράγει κρίσεις και τρέφεται από τις κρίσεις.

Το περιέγραφε στην εφημερίδα «Νέα Ημέρα» της Τεργέστης ο Αλέξανδρος Βυζάντιος τον Μάιο 1874: «Ο Βασιλεὺς Γεώργιος ελθών εις την Ελλάδα δεν εύρε δύο ή τρία κόμματα κεχωρισμένα υπό ωρισμένων αρχών, αλλά πολυαριθμους σπείρας αρχολιπάρων παλαιούσας μανιωδώς κατ' αλλήλων και χωρούσας άχρι της υποκινήσεως εμφυλίων πολέμων.» Περιέγραφε, επίσης, την ανατροπή της συμμαχικής κυβερνήσεως Ζαΐμη - Κουμουνδούρου το 1871: «Αιφνιδίως οι φίλοι του Ζαΐμη έκρινον ότι δεν έπρεπε τα λάφυρα της εξουσίας να διανέμωνται οι φίλοι του Κουμουνδούρου. Ο Ζαΐμης απέτυχε να τους κατευνάσῃ. Το πειναλέον ποίμνιον δεν ήκουε τον ποιμένα.» Τότε στο περίφημο άρθρο του «Τις πταίει;» στην εφημερίδα «Κλειώ» της Τεργέστης -πάλι- ο Χαρίλαος Τρικούπης κατήγγειλε ότι έγιναν Πρωθυπουργοί και διενήργησαν εκλογές, νόθες βέβαια, ο Βούλγαρης με μόλις 12 βουλευτές, ο Δεληγιώργης με 7 και ο Ζαΐμης με 25!

Από τον Νοέμβριο 1863, που ανέλαβε Βασιλεὺς ο Γεώργιος Α', μέχρι τον Φεβρουάριο 1874 σχηματίσθηκαν 21 κυβερνήσεις και έγιναν πέντε εκλογές! Το 1865 η κυβέρνηση Βούλγαρη έζησε μόνον τρεις ημέρες, του Κουμουνδούρου επτά και του Δεληγιώργη δεκαπέντε επί δύο φορές! Ο Δ. Βούλγαρης ορκίσθηκε πρωθυπουργός ακόμη μια φορά στις 25 Ιανουαρίου 1868 και την επομένη ημέρα διέλυσε την Βουλή. Έκανε αμέσως εκλογές που ήσαν «απιθάνου φαυλότητος» κατά την Ιστορία του Σπ. Β. Μαρκεζίνη. Για την φαυλότητά του ο Βούλγαρης επονομαζόταν Τζουμπές. Δυστυχώς, δεν ήταν ο μόνος. Υπήρχε και ο φερετζές.

Στα τέσσερα περίπου χρόνια 1911-1913, ο Ελευθέριος Βενιζέλος εκσυγχρόνισε εκ βάθρων την Ελλάδα, την εξόπλισε και την διπλασίασε. Κατοχύρωσε συνταγματικά την μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων. Μετά έξι χρόνια, όμως, την παρεβίασε ωμά. Οταν το 1917 υπό τα τηλεβόλα του γαλλικού στόλου επανήλθε Πρωθυπουργός στην Αθήνα που είχαν καταλάβει τα αφρικανικά αποικιακά στρατεύματα της Γαλλίας, αυτός ο μεγάλος Ευρωπαίος φιλελεύθερος εκσυγχρονιστής απεστράτευσε το 40% των μονίμων

επιτύχει. Άλλα δεν είναι δυνατόν να διεξαχθή ως αγών εθνικός δια της αδιαλλαξίας και δια των καταδιώξεων ούτε δια των αθρών απολύσεων δημοσίων υπαλλήλων». Μετά τρία μόνον χρόνια, τα ίδια ακριβώς διέπραξαν οι βασιλικές κυβερνήσεις στις οποίες μετείχε ο Νικόλαος Στράτος ενώ στην Μικρά Ασία ο αγώνας ήταν εθνικός!

Την 1η Νοεμβρίου 1920 ο Ελ. Βενιζέλος προκρηύσσει εκλογές ενώ το Εθνος μάχεται με την ψυχή στο σόμα στην Μικρά Ασία. Τις κερδίζουν οι Λαϊκοί με ένα συνασπισμό μικρών

που είχε εκλέξει ο Βενιζέλος και ήταν, βέβαια, Κρητικός! Ανάμεσα στους λιποτάκτες και ο τότε βενιζελικός Γ. Κονδύλης. Ομως, οι Λαϊκοί τον επιβραβεύουν και τον εκλέγουν Αντιβασιλέα το 1935! Απλώς ο Κονδύλης έχει αλλάξει στρατόπεδο. Εντωμεταξύ μεταξύ Νοεμβρίου 1920 και Αυγούστου 1922 ο Ελληνισμός βρίσκεται στην κόψη του ξυραφιού αλλά τα τότε συγκυβερνώντα φιλοβασιλικά κόμματα υπονομεύουν κάθε κυβέρνησή τους και σχηματίζουν πέντε κυβερνήσεις σε 22 μόνον μήνες μέχρι την Καταστροφή.

Στην πραγματικότητα όλες οι κυβερνήσεις ασκούσαν το «μωραϊτικόν σύστημα». Απλώς ο Ελ. Βενιζέλος έδιωχνε τους Μωραΐτες και τοποθετούσε Κρητικούς! Το σύστημα συνόψισε αργότερα στη Βουλή ο Μωραΐτης Πρόεδρος της Βοζίκης με την μνημειώδη φράση: «Και διατί να το κρύψωμεν, άλλωστε; Οταν δεν κυβερνά η Μεγαλόνησος, κυβερνά η Πελοπόννησος και όταν δεν κυβερνά η Πελοπόννησος, κυβερνά η Μεγαλόνησος». Αυτό

Το «μωραϊτικόν σύστημα» καλά κρατεί διακόσια χρόνια. Αυτό υπερασπίζεται άγρια και σύσσωμη η αντιπολίτευση

Στα τέσσερα περίπου χρόνια 1911-1913, ο Ελευθέριος Βενιζέλος εκσυγχρόνισε εκ βάθρων την Ελλάδα, την εξόπλισε και την διπλασίασε. Κατοχύρωσε συνταγματικά την μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων. Μετά έξι χρόνια, όμως, την παρεβίασε ωμά

Από τον Νοέμβριο 1863, που ανέλαβε Βασιλεὺς ο Γεώργιος Α', μέχρι τον Φεβρουάριο 1874 σχηματίσθηκαν 21 κυβερνήσεις και έγιναν πέντε εκλογές!

βασιλικών κομμάτων και διατάσσουν προέλαση της Στρατιάς προς τον Σαγγάριο και την Αγκυρα. Ομως, στο πεδίο των μαχών αποδεκατίζουν και διχάζουν σε δύο αντίπαλα στρατόπεδα το σώμα των αξιωματικών. Επαναφέρουν τους αποτάκτους βασιλόφρονες αξιωματικούς και αποτάσσουν πολλούς βενιζελικούς. Αβυσσαλέο μίσος μεταξύ Ελλήνων μαχητών ενώπιον του κοινού εχθρού. Στην Ελληνική Στρατιά Μικράς Ασίας αποστρατεύθηκαν ο Αρχιστράτηγος, όλοι οι Σωματάρχες πλην ενός και 500 έμπειροι αξιωματικοί. Ανώτατοι και ανώτεροι βενιζελικοί αξιωματικοί λιποτάκτησαν τότε στην Κωνσταντινούπολη όπου συνωμοτούσαν εναντίον του Βασιλέως Κωνσταντίνου μαζί με τον Πατριάρχη Μελέτιο Μεταξάκη

το γνώρισαν στο πετσί τους οι Μακεδόνες τα πρώτα σαράντα χρόνια μετά το 1913. Στην αυγή του 21ου αιώνα ο φερετζές έδειχνε ένα κατεξοχήν ευρωπαϊκό πρόσωπο της Ελλάδος. Η χώρα είχε ενταχθεί στη Ζώνη του ευρώ και την κυβερνούσαν, εναλλασσόμενα, δύο κατεξοχήν φιλο-ευρωπαϊκά μεγάλα κόμματα. Αποτέλεσμα; Σε οκτώ μόνον χρόνια το 2000 - 2008 αύξησαν κατά 100.000 τους δημοσίους υπαλλήλους και κατά 100% τις αμοιβές τους. Από το 2010 μέχρι σήμερα όλες οι διαδοχικές φιλο-ευρωπαϊκές κυβερνήσεις δεσμεύθηκαν με αλλεπάλληλα Μνημόνια να απολύσουν σταδιακά 25.000 επίορκους, άχρηστους, αργούς και πλαστογράφους υπαλλήλους. Δηλαδή μόλις το 25% εκείνων που μας φόρτωσαν στον βάλτο των 650.000 τώρα. Δεν απέλυσαν ούτε έναν! Κυβερνητική ανατροπή και παρά τρίχα εκλογές μεσοπέλαγα πριν λίγο για την EPT. Το «μωραϊτικόν σύστημα» καλά κρατεί διακόσια χρόνια. Αυτό υπερασπίζεται άγρια και σύσσωμη η αντιπολίτευση. Πόσο το αντέχει ακόμη η χώρα;